

The background of the entire poster is a photograph of two women standing in a snowy, cobblestone street. The woman on the left is wearing a light blue dress with a patterned shawl draped over her shoulders. The woman on the right is wearing a grey dress with a large fur collar. They are both looking towards the camera. The street is covered in snow, and there are bare trees and buildings in the background.

DINEKE EPPING
CARRIE TURANSKY

HOPEN
op een
WONDER

Twee winterse verhalen

1

December 1884

In het dorpshotel van Almsbrick hield het voltallige keukenpersoneel de adem in. Ook Emily Henley keek verrast op van de uien die ze aan het snijden was. Wat deden meneer en mevrouw Grainer hier beneden, in het gezelschap van twee chic geklede gasten nog wel?

‘Jullie aandacht, graag.’ De hoteleigenaresse klonk een tikje geforceerd. ‘De heer en mevrouw Whitcombe zijn hier om persoonlijk hun complimenten over te brengen.’

‘Dus ze weten dat wij bestaan,’ mompelde Carola, die naast haar deeg stond te kneden. ‘Wat een wonder.’

Maar Emily bekeek het echtpaar nieuwsgierig. Haar broer Ryan had de naam van de rijke, Londense filantropen wel eens laten vallen, vol waardering voor de manier waarop zij met het lot van de werkende klasse begaan waren.

Meneer Whitcombe trad naar voren en prees de met zorg bereide gerechten, waarna hij aankondigde dat iedereen via de Grainers een extra shilling zou ontvangen.

‘Vergeet de taart en gebakjes niet,’ vulde zijn echtgenote in haar groene japon van glanzende tafzijde aan. ‘Ik heb zelden ergens zulke lekkernijen aangetroffen.’

Emily voelde hoe haar hart op hol sloeg. In al haar 31

levensjaren had ze nog nooit zoveel lof voor haar bak-kunsten geoogst, althans niet van iemand anders dan haar familie. Haar gezicht werd warm toen ze zag dat mevrouw Grainer aarzelend haar kant op keek. Eindelijk zou ze de erkenning krijgen waar ze zo naar verlangde. Ze klemde haar handen om de plooiën van haar schort, klaar om een keurige kniebuiging te maken zodra haar naam werd genoemd.

Op dat moment keerde haar werkgeefster zich van haar af met een plichtmatige glimlach. ‘We zijn inderdaad gezegend dat het hoofd van onze keuken zoveel talenten heeft.’

Emily’s mond zakte open. Een doffe pijn verspreidde zich door haar borst en ze vermaande zichzelf in stilte. Ze had het kunnen weten. Mevrouw Grainer wilde niet dat de Whitcombes haar eens goed bekeken en daarna hun mening over het gebak zouden herzien.

Ze snufte, schoof de uienknippers in een kom en begon de volgende ui af te pellen terwijl ze het rijke echtpaar zag vertrekken.

Lieve help, wat had ze eigenlijk gedacht? Mensen waren niet altijd vriendelijk als ze haar zagen. Als ze niet van tevoren wisten hoe ze eruitzag, konden ze soms ongenadig staren. Als kind was ze vaak genoeg nage-roepen, of werd ze juist gemeden alsof haar aandoening besmettelijk was. Nu ze al zo lang volwassen was, zou ze daaraan gewend moeten zijn.

Geërgerd veegde ze met haar hand over haar wang.

‘Zie ik nu tranen?’ Carola trok een wenkbrauw op. ‘Had je echt verwacht dat jij de eer zou krijgen?’

‘Het komt door de uien,’ prevelde Emily, terwijl ze verwoed bleef snijden. Ze verwachtte geen eer, maar ze

verdiende die wel. Alle desserts waren van haar hand. Net als de taartjes, cake en scones. Wanneer mensen als de Whitcombes dat erkenden – en bereid waren haar te bezoeken – zou haar droom van een eigen theehuis een klein stapje dichterbij komen. Misschien zou ze dan in staat zijn haar zorgen opzij te zetten, en ook haar twee broers – hoe lief ze ook waren – ervan te overtuigen dat ze op eigen benen kon staan.

Carola snoof. ‘Je droomt nog steeds van luxe koekjes en theekopjes met gouden randjes.’

‘Het hoeft niet luxe te zijn, eerder nostalgisch,’ protesteerde ze. ‘Daarvoor komen toeristen juist naar het platteland.’

Meneer en mevrouw Grainer vonden het niet nodig om middagthee in het hotel te serveren, en waarschijnlijk hadden ze gelijk. Nu het zo druk was, kostte het genoeg moeite om alle maaltijden snel en goed te bereiden.

‘Als je een eigen theehuis wilt, moet je eerst met mensen leren omgaan,’ beweerde Carola. ‘Dan kun je je niet langer verstoppen.’

‘Dat doe ik ook niet.’

Ze kreeg opnieuw een opgetrokken wenkbrauw als reactie en bedwong de neiging haar hand tegen die vreselijke wang te leggen. Misschien waren de zorgen van Ryan en David terecht en zou ze al snel terugschrikken als klanten van haar theehuis opmerkingen maakten over de lelijke wijnvlek op het gezicht van de eigenaresse. Eerlijk gezegd was ze bang dat de mensen daardoor helemaal zouden wegblijven.

Het was ook maar een droom, en die kwamen toch bijna nooit uit. Ze wilde alleen zo graag denken dat ze het kon... ooit.

‘Ik weet best hoe ik met klanten moet omgaan,’ zei ze, reikend naar een nieuwe ui. ‘Het is gewoon –’

‘Waar blijft de maaltijd voor meneer Jones?’ informeerde meneer Grainer luid. ‘En wie assisteert hem?’

‘Dit is absurd, ik kan geen extra mensen vrijmaken.’ Zijn vrouw klonk zo verhit dat Emily verbaasd opkeek. ‘Werkelijk, Sylvester, we kunnen er geen rekening mee houden dat zijn bediende is vertrokken. Het hotel zit vol vanwege kerst. Iedereen heeft al extra taken, en we kunnen het mannelijke personeel beslist niet missen.’

‘Kan een van de meisjes niet zo nu en dan een poosje bij hem zitten?’ opperde meneer Grainer. ‘Hoeveel hulp heeft die man eigenlijk nodig?’

Emily spitste haar oren. Was de hotelgast soms ziek geworden?

‘Hij ziet niets!’ riep mevrouw Grainer uit. ‘Hij kan niet zelf eten, zichzelf niet aankleden. Volledig hulpbehoevend. Natuurlijk zal een van de bedienden hem ’s ochtends en ’s avonds moeten kleden, maar verder...’

Een steek van medelijden zorgde ervoor dat Emily naar de hoteleigenaren bleef kijken. Wat triest als je leven zo eindigde. Donker en eenzaam.

Weggestopt, net als zij.

‘Ik kan wel helpen,’ flapte ze eruit.

‘Em!’ siste Carola verschrikt. ‘Straks moet je die man vóeren!’

‘Mijn grootvader was op latere leeftijd ook blind.’ Hij was de eerste van drie generaties Henleys die als tuinman op het nabijgelegen Almsbrick Manor had gewerkt, een rol die haar oudste broer David nu vervulde. ‘Ik was nog jong toen hij stierf, maar ik weet nog wel wat mijn moeder voor hem deed. Zo moeilijk is het heus niet.’

Het was bovendien een eerste stap uit haar zelfverkozen schuilplaats. Op een dag zou ze het aandurven iedereen zonder schaamte tegemoet te treden en de erkenning die haar toe kwam op te eisen. Nu zou ze simpelweg die arme, oude man een sprankje licht laten ervaren met kerst, ook al kon hij dat niet zien.

‘Het is misschien wel de beste oplossing.’ Mevrouw Grainer zuchtte en nam haar taxerend op. ‘Normaal gesproken is dit geen taak voor een keukenmeid, maar dat merkt meneer Jones toch niet op.’

Evenmin als de rode vlek die zich over haar hele linkerwang uitstrekte. Emily hief haar kin en negeerde Carola’s sceptische blik.

‘Je bewijst hier niets mee,’ zei haar collega zacht. ‘Maar als het jou een goed gevoel geeft, vind ik het toch dapper.’

‘Vooruit dan,’ knikte mevrouw Grainer. ‘Kan iemand mij nu vertellen of de pap klaar is?’

‘Ja, mevrouw,’ antwoordde Lizzy, het jongste keukenhulpje.

‘Breng meneer Jones dan maar een kom, Emily, en help hem ermee. Morgen kijken we wel verder.’

Vlug trok Emily de banden van haar werkschort los en hing het aan de haak.

Lizzy reikte haar een kom aan en ging verder met haar volgende klus.

Pap. Natuurlijk wist ze wel dat dit voor zieken en invaliden als het beste werd beschouwd, zacht en licht verteerbaar. Zelfs tijdschriften en huishoudboeken adviseerden het. Maar zouden deze mensen soms niet ook van een gevarieerder dieet kunnen genieten? Het zou haar echter evenmin verbazen als meneer Jones geen

goed gebit meer had. Hopelijk smaakte deze eenvoudige maaltijd hem dan wel.

Emily nam de personeelstrap naar boven. Voordat ze de gang met de hotelkamers inliep, gluurde ze om zich heen. Niemand te bekennen. In gedachten zag ze Carola veelbetekenend haar wenkbrauwen optrekken. Nou en? Mevrouw Grainer zou niet willen dat de hotelgasten een meid uit de keuken tegen het lijf liepen. Ze droeg niet eens een net uniform. Daarom moest ze wel voorzichtig zijn.

Bij kamer 12 bleef ze staan en haalde eens diep adem. Toen klopte ze en wachtte.

‘Wie is daar?’ gromde een zware mannenstem.

‘Uw maaltijd, meneer.’

‘Kom dan maar binnen voordat het koud is.’

Emily opende de deur. Ze merkte dat ze vriendelijk glimlachte, hoewel dat eigenlijk geen zin had. Maar grootvader had wel eens gezegd dat hij haar glimlach kon horen. En dan kietelde hij haar tot ze het hardop uitschaterde. Misschien leek deze man op hem en kon ze –

Abrupt bleef ze staan. Meneer Jones zat op zijn bed, met een kussen in zijn rug en zijn benen nonchalant gekruist bovenop de dekens. Maar dat was niet wat haar zo schokte.

Haar patiënt was helemaal niet oud – eerder rond de dertig, nauwelijks jonger dan zichzelf. Zijn slanke, gespierde bouw wees op een leven vol beweging, en zelfs zijn ongeduldige frons kon niet verhullen dat hij een aantrekkelijke man was.

Ze moest zichzelf er streng aan herinneren dat ze hem alleen maar eten bracht.

Het bleef stil.

Griffin Davies knarsetandde. Snapte dan niemand hoe irritant dat was? Hij kon niet zien wat er gebeurde, wat iemand deed. Voor hetzelfde geld had die onnozele dienstmeid zijn eten ergens neergezet en was ze de deur weer uitgelopen.

Maar dat had hij niet gehoord. En de klik waarmee de kamerdeur in het slot viel, was inmiddels een heel bekend geluid voor hem. Meestal betekende het afzondering. Stilte. Verlatenheid.

Precies wat hij had gewild toen hij onder een schuilnaam deze kamer in een hotel in de heuvels van Shropshire had laten boeken. Ver weg van alle media-aandacht, van al het goedbedoelde medelijden, van de vragen van zijn trainer. Of juist van degenen die misbruik van hem wilden maken, nu hij zo hulpeloos was geworden.

Helaas had hij niet verwacht dat de jonge Billy uit zijn geboorteplaats hem ook zo snel in de steek zou laten. Hij had de werkloze jongen tenslotte goed betaald om hem te vergezellen en bij te staan.

Er klonk geschuifel. Dus de dienstmeid was er nog.

Hij zuchtte. 'Maak je bekend, alsjeblieft. Dan weet ik waar je staat en wat je doet.'

'Natuurlijk, het spijt me.' Ze klonk een tikje nerveus. Hij haatte het dat mensen zenuwachtig werden in zijn nabijheid.

Het zou anders zijn als het om zijn prestaties ging. Jongens die zijn fiets wilden aanraken, schouderklopjes na een gewonnen race, iemand die hem een pint aanbood om de overwinning te vieren. Hij had hard

moeten trainen en offers moeten brengen om zover te komen. Nu was alles in een klap voorbij, en waren de herinneringen aan de afgelopen tien jaar ronduit pijnlijk.

Tweede Kerstdag 1874. Net achttien geworden had hij op zijn hoge bi deelgenomen aan een lokale kerstwedstrijd op de omheinde baan aan de rand van Wolverhampton, zijn grootste race tot dan toe. Het was geen officieel kampioenschap geweest, maar een veld vol verhitte renners en nieuwsgierige toeschouwers – mannen met hoge hoeden, vrouwen die wegdoeken in hun bontkragen en kinderen die zich verwonderden over de ‘machtig mooie machines’ op twee wielen. Dat gevoel van vrijheid, het gejuich en het stof dat in de winterzon rond dwarrelde, hadden ervoor gezorgd dat hij meer wilde.

Het dienstmeisje schraapte haar keel. ‘Hier is uw eten, meneer Jones. Wilt u mij vertellen wat u het liefst heeft?’

Dat ik weer kan zien. Dat ik weer kan fietsen. Hij moest even aan zijn schuilnaam wennen, maar door zichzelf ‘Jones’ te noemen voorkwam hij in ieder geval dat een of andere sportjournalist zijn verblijfplaats zou ontdekken en er koppen in de krant verschenen. *Glansrijke carrière van Griffin Davies vervlogen. Veelbelovende wielrenner eindigt blind.*

‘Moet ik u de lepel aanreiken, of...’ Ze klonk nog steeds onzeker.

Hij lachte ruw. ‘Wil je me voeren als een baby?’

‘Dat vroeg mevrouw Grainer, omdat het misschien lastig is uw mond te vinden. Hier is het eerste hapje.’

Hij voelde koud metaal tegen zijn lippen, gevolgd door

een warme smurrie. Withete woede overmande hem en met een krachtig armgebaar sloeg hij de lepel weg. Hij hoorde hem op de vloer kletteren, voelde diezelfde drab op zijn overhemd.

Het meisje snakte naar adem.

‘Is pap het enige wat ze mij willen geven?’ tierde hij. ‘Invalidenkost, zoals in het armenhuis? Denken ze soms dat ik helemaal afgetakeld ben?’

Het bleef weer stil. O, fijn, nu had hij haar echt weggejaagd en zat hij hier met de troep.

‘Eigenlijk dacht ik ook dat u een tandeloos oud mannetje zou zijn.’ Er klonk een lach in haar stem. *Een lach!*

Nou, hij kon er helemaal niet om lachen. ‘Ik neem aan dat jij wel kunt zien en nu weet dat ik dat niet ben,’ zei hij bitter.

‘Inderdaad.’ Verbeeldde hij het zich nu of klonk ze echt een beetje ademloos?

Er hadden meisjes met hem geflirt toen hij eenmaal naam begon te maken, zich praktisch in zijn armen geworpen als hij weer een baanrace had gewonnen. Hij had echter nooit veel aandacht aan ze besteed. Zijn training ging voor, daar had hij al zijn energie voor nodig. Nu kon hij niet langer trainen en had hij geen idee wat hij moest beginnen.

Ze ademde hoorbaar in. Lieve help, er zou toch niet zo’n onbeholpen liefdesverklaring volgen? ‘Om eerlijk te zijn, meneer Jones...’ Haar stem klonk nu krachtiger. ‘Ik vind dat u zich als een klein kind gedraagt.’

‘Pardon?’

‘Toen mijn neefjes nog peuters waren, draaiden ze hun hoofd weg als ze niet gevoerd wilden worden. Ze spetterden alles eronder, waardoor hun moeder er extra werk

van had.' Haar stem verplaatste zich, blijkbaar raapte ze de lepel op. 'Ik ben blij als u zelf uw bestek kunt hanteren, maar zeg dat dan gewoon. U verblijft in dit hotel tijdens een drukke periode. Als u hulp van ons verwacht, kunt u op zijn minst een beetje meewerken.'

Zijn huid begon te prikken. 'Je hebt geen idee,' snauwde hij, 'hoe het is om ineens je zicht te verliezen. Om niet meer te kunnen doen wat je altijd deed.'

'Wat was uw beroep?'

'Dat doet er niet meer toe.' Nu moest hij voorzichtig zijn.

'Hebt u... een ongeluk gehad?' Ze klonk vrij zakelijk.

Dat zorgde ervoor dat hij eerlijk antwoordde. 'Ik ben op mijn hoofd gevallen. Toen ik weer bij bewustzijn kwam, was ik blind.'

'Ziet u echt helemaal niets?'

Hij bewoog langzaam zijn hoofd. 'Alleen een beetje licht, heel vaag. Ik weet dat daarginds een raam is.'

'Misschien helpt het als u daar dichtbij gaat zitten.'

'Nee,' zei hij bitter. 'Dat heb ik allang geprobeerd. Niets helpt, hoewel de dokters beweren dat mijn zicht alsnog kan terugkeren. Maar niemand weet wanneer.'

'Wilt u dan niet liever bij uw familie zijn?' Hij kon horen dat ze twijfelde. 'Of hebt u die niet?'

Het beeld van zijn ouders kwam boven. Hun trots op zijn succes. Hun blijdschap toen hij van zijn prijzengeld de herberg voor hen kocht, zodat pa niet meer met zijn versleten rug de kolenmijn in hoefde. Zouden ze het redden nu hij geen inkomen meer had? Ze waren vreselijk verdrietig en bezorgd geweest na zijn val. Nog een reden voor hem om te vertrekken.

'Ik wil mijn ouders niet vragen voor mij te zorgen,'

zei hij kortaf. Het was de laatste jaren eerder andersom geweest. En waarom vertelde hij dit eigenlijk? ‘Heb ik je toestemming gegeven voor een interview?’

Ze lachte. Een heerlijk geluid waar hij kippenvel van kreeg. ‘Een interview? Daarvoor moet u bij mijn broer Ryan zijn.’

Meteen verstrakte hij. ‘Hoezo?’

‘Ryan is verslaggever van de *Almsbrick Standard*, ons plaatselijke weekblad. Hij zou best iets willen schrijven over –’

‘Geen sprake van.’ Griffin begon te zweten. ‘Geef me die lepel maar. Als ik toch geen biefstuk met aardappels en groente krijg, kan ik net zo goed de pap opeten.’

Hij hoorde haar zachtjes grinniken terwijl ze zich dichterbij hem toe boog. Voorzichtig snoof hij, verlangend naar iets zoets. Een vleugje lavendel, kamperfoelie...

Hij rook uien. Wie was deze meid eigenlijk? Opnieuw voelde hij zich erg in het nadeel en hij greep de lepel stevig vast. ‘Blijf je staan kijken hoe ik knoei?’

‘Ik wilde de kom meteen terugbrengen naar de keuken... maar ik kan hem straks wel ophalen als u dat liever hebt.’

‘Dat heb ik liever,’ zei hij bars.

Haar voetstappen gingen naar de deur. ‘Eet smakelijk, meneer Jones.’

Daarna hoorde hij de bekende klik van het slot. Ze was weg. Afzondering, stilte, verlatenheid.

Precies wat hij wilde, toch?

★★★

Emily leunde met haar rug tegen de deur en probeerde haar tranen tegen te houden. Gelukkig was ze erin geslaagd neutraal te blijven klinken in meneer Jones' aanwezigheid. Dat hoopte ze tenminste.

Hij zou het vreselijk vinden dat ze medelijden met hem had, het zou hem alleen maar kwader maken. Wat zijn achtergrond ook was, het moest afschuwelijk zijn om ineens niets meer te kunnen zien, niets meer te kunnen... doen.

Weliswaar had hij haar niet echt beleefd behandeld, maar ze begreep wel hoe dat kwam. Hij was bang en onzeker, wist niet langer hoe hij de wereld tegemoet moest treden.

Emily herinnerde zich maar al te goed de dagen waarop zijzelf had willen wegkruipen, stiekem in een hoekje met een van Ryans boeken. Soms dacht ze dat zelfs haar eigen moeder het moeilijk had gevonden naar haar gezicht te kijken, alsof ze zichzelf er de schuld van gaf dat Emily zo ter wereld was gekomen. Toch had ze altijd geweten dat haar ouders van haar hielden, dat haar broers voor haar opkwamen als het nodig was. Ze hadden haar ook meegenomen naar dorpsfeestjes en andere activiteiten om te bewijzen dat ze zich niet behoefde te schamen. Had meneer Jones zulke mensen in zijn leven?

Ze slaakte een zucht en liep terug naar de keuken. En als hij zulke mensen had, gaf hij ze dan de kans? Het leek er niet op, nu hij hier in zijn eentje in een dorpsshotel verbleef.

'Nou? Hoe was hij?' Zodra ze de keuken binnen stapte, haakte Carola bij haar in. 'Vertel ons over de mysterieuze meneer Jones.'

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Hij is niet mysterieus, alleen blind.’

‘Volgens de kamermeisjes is hij helemaal geen bejaarde man, maar juist jong en knap.’

Emily wurmde haar arm los en staarde haar collega aan. ‘Heb je de kámermeisjes naar meneer Jones gevraagd?’

‘Natuurlijk, ik wilde weten of ik jou te hulp moest komen.’

Emily snoof. Carola was gewoon dol op roddels, dat was alles. En dus liep ze door naar de werktafel. Er lagen nog steeds uien.

‘Nou? Ga je me vertellen hoe hij eruitziet?’

Ze reikte naar haar mes. ‘Hij heeft blond haar en blauwe ogen.’ Ogen waarvan ze dacht dat die konden stralen, als een heldere zomerhemel. Maar nu waren ze dof en stond zijn gezicht vermoeid.

‘Hij moet rijk zijn, want hij is hier aangekomen met een bediende. Die is al snel weggegaan. Ze zeggen dat meneer Jones een slecht humeur heeft.’

‘Zou jij vrolijk zijn als je ineens niet meer kon zien?’ stoof Emily op. ‘Je hele wereld zou instorten, al je toekomstplannen vallen in duigen...’

Onderzoekend keek Carola haar aan en zette haar handen in haar zij. ‘Emily Henley, je vindt hem leuk!’

Haar wangen gloeiden. Hoe kon ze verklaren dat hij zo’n indruk op haar maakte? ‘Ik vind het gewoon naar voor hem,’ verdedigde ze zich. ‘Hij zit daar maar in zijn eentje in een hotelkamer en het is bijna kerst. Verdient niet iedereen dan een beetje hoop?’

Misschien zou ze zelf leren uit haar schulp te kruipen als ze hem hielp inzien dat hij dat kon.

‘Wat een mooie kerstgedachte.’ Carola lachte spottend. ‘Als je dat tegen mevrouw Grainer zegt, mag je morgen misschien wel opnieuw naar hem toe. Zijn hoop in donkere dagen.’

Geërgerd greep Emily de volgende ui. ‘Ik zal in elk geval zeggen dat hij gewone maaltijden verdient.’

2

Na het gedempte geluid van voetstappen en de klik van de deurknop rook Griffin meteen dat het dienstmeisje binnenkwam. Geen uien deze keer, maar iets wat leek op gebraden vlees met jus. Misschien wel aardappeltjes.

Hij slikte. Eigenlijk dácht hij alleen maar dat zij het moest zijn. De andere personeelsleden hadden mechanisch hun werk gedaan, zonder pogingen een persoonlijk gesprek te beginnen. En niemand had vraagtekens gezet bij het eten dat hij kreeg voorgeschoteld. Hij telde niet echt mee.

‘Uw diner, meneer Jones.’

Het was inderdaad haar stem. En het was belachelijk dat zijn hart zo snel begon te kloppen. Hij voelde zich opgelucht door haar komst en tegelijk beschaamd omdat dit zo was.

‘Kom, laten we bij het raam gaan zitten.’ Ze was dichterbij dan hij dacht, haar hand raakte zijn bovenarm.

Wê? Hij verstrakte en bedwong de kinderachtige neiging zich aan het bed vast te houden. ‘Ik denk niet –’

‘Er staat niets in de weg,’ verklaarde ze. ‘Misschien weet u het nog niet, maar u hebt best een ruime kamer. Ik schat in dat u zo’n zeven stappen moet zetten. En het is toch veel prettiger om aan tafel te eten?’

Hij klemde zijn kaken op elkaar, maar zijn rommelende maag verraadde hem.

Met zachte hand leidde ze hem naar de tafel bij het raam en hielp hem plaats te nemen.

‘Ziezo,’ zei ze tevreden toen hij zat, en meteen ademde ze scherp in. ‘O... dat was niet...’

Griffin kon een kort lachje niet bedwingen. ‘Mensen zeggen voortdurend dat soort dingen, hoor. “Kijk nou toch!” was het eerste wat mijn moeder uitriep toen ze me na het ongeluk zag. Ik neem aan dat de blauwe plekken inmiddels zijn weggetrokken?’

‘Ja, u ziet er heel normaal uit. Alleen... moe.’

Dat kon wel kloppen, hij sliep slecht. In werkelijkheid kon hij zich het ongeluk nauwelijks herinneren, maar in zijn dromen gebeurde het telkens opnieuw. Al twee maanden lang reed hij iedere nacht door de heuvels rond het mijnstadje in Wales waar hij was opgegroeid. Eerst zat hij fier boven het grote voorwiel van zijn fiets, ver boven de grond, terwijl iedereen hem toejuichte. Daarna kreeg hij steeds meer vaart, ging hij steeds sneller trappen en vloog hij de helling af. Totdat...

Hij schudde zijn hoofd, dit hoefde ze allemaal niet te weten. ‘Ik had gewoon een drukke dag,’ zei hij sarcastisch.

‘U kunt oefenen met lopen,’ stelde ze voor. ‘Zoals ik al zei, is de kamer behoorlijk groot. U zou –’

‘Ik zou nu graag willen eten,’ onderbrak hij haar scherp. Ze begon te veel als zijn trainer te klinken. ‘Als je geen bezwaar hebt, juffrouw... Ik bedoel...’

Ineens had hij geen idee hoe hij het meisje moest aanspreken.

‘Ik heet Emily,’ zei ze vlug. ‘Emily Henley.’

‘Aangenaam.’ Hij vermoedde dat hij nors overkwam,

maar hij wist nu eenmaal niet hoe hij met haar moest omgaan. Hij wist helemaal niet meer hoe hij met mensen moest omgaan.

En zij konden dat overigens ook niet meer met hem. Juist daarom was hij weggevlucht. Het liefst zou hij zijn familie en vrienden pas weer onder ogen komen als er werkelijk hoop was, als hij iets te bieden had.

‘Goed, meneer Jones, ik zal uitleggen hoe we het gaan doen.’

Er was een gretigheid in haar stem die hem totaal veraste. Ze klonk een beetje als een schooljuf, en hij was al op zijn twaalfde van school gegaan om in de mijn te werken. Dat kon niets goeds betekenen.

‘Het vlees ligt onderaan, links de aardappelpuree, rechts de worteltjes.’

Als verstard bleef hij zitten en prevelend herhaalde hij haar opsomming. Was het raar dat hij een plotselinge voorkeur voor pap ontwikkelde? Hij begon te zweten.

‘De kok heeft het vlees voorgesneden,’ ging ze verder. ‘U hoeft het alleen maar op uw vork te schuiven.’

Alleen maar? Hij had al eerder geprobeerd normale gerechten naar binnen te krijgen, maar dat kon zij niet weten. En ook niet hoe mam had gejammerd wanneer hij morste of droevig had gezocht als er iets van zijn vork viel.

Terwijl hij naar het bestek tastte, merkte hij dat zijn hand licht trilde. ‘Je gaat toch niet zitten toekijken?’ barstte hij uit.

‘Anders kan ik geen aanwijzingen geven,’ zei ze nuchter. ‘Doe maar net alsof ik er niet ben. Het gaat al heel goed.’

Onzeker stak hij de eerste hap in zijn mond en sloot

zijn ogen. Zalig! Het was niet echt een luxe maaltijd, maar o, wat genoot hij ervan om het kruidige vlees op zijn tong te proeven, om op iets substantieels te kauwen...

Tegenover hem klonk een zachte lach. 'Ik wist wel dat u dit beter zou vinden dan invalidenkost.'

Ineens voelde hij zich schuldig. Zijn moeder had hem beter opgevoed. Daarom schraapte hij zijn keel. 'Het spijt me dat ik gisteren zo ongeleefd was.'

'Het is u vergeven.'

Gelukkig zei ze niet dat ze het wel begreep, dat hij alle reden had om in een slecht humeur te zijn. In plaats daarvan spoorde ze hem aan verder te eten en vertelde ze hem zo nu en dan rustig dat hij iets verder naar links of rechts moest.

Het ging steeds gemakkelijker. Bovendien was dit de beste maaltijd die hij sinds het ongeluk had genuttigd. Dat had hij helemaal aan haar te danken, aan dit onbekende meisje.

'Vertel me hoe je eruitziet,' vroeg hij in een opwelling.

'Ik?' Ze was duidelijk in gedachten verzonken geweest. Had ze zo geconcentreerd naar hem zitten kijken? 'Ach, nogal gewoontjes, denk ik.'

Wat klonk ze opgelaten. Hij glimlachte. 'Ik geloof niet dat jij gewoontjes bent, Emily Henley.'

Het bleef een ogenblik stil. 'Ik heb donker haar en donkere ogen.'

'Aha.' En ze was vrij lang, dat had hij gemerkt toen ze hem naar de tafel leidde. Hij knikte en kon het niet laten een beetje aan te dringen. 'Ik denk dat je best knap bent, maar te bescheiden om dat hardop te zeggen.'

'O, dat is...' stamelde ze verlegen. 'Nou, misschien hebt u wel gelijk.'

Sneeuwvlokken tegen het koetsraam, fonkelende lichtjes en de belofte van kerst...

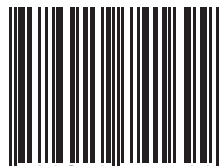
*Ontdek twee sfeervolle verhalen over hoop,
moed en geluk uit onverwachte hoek.*

In het winterse Engeland dromen twee jonge vrouwen van een ander leven. Emily werkt in het dorpsotel van Almsbrick en zou niets liever willen dan haar eigen theehuis openen, maar de onzekerheid over haar uiterlijk houdt haar tegen. Clara groeit op tussen feesten en diners, maar verlangt naar een leven buiten de beschermde wereld van haar ouders. Een bijzondere kerst maakt voor beide vrouwen de weg vrij voor een nieuw begin.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029741699 NUR 342

9 789029 741699